

OLOFSBORG.

I.

En fyra århundradens tunga våg
Mot dessa klippor sig bröt;
Och stormars och menskors härnadståg
Sin harm mot dem fåfängt gjöt:
I växling bodde i dem för vår nejd
Vildt hot eller vildt försvar;
Och borgen, ett foster af evig fejd,
Dess födelsemärke bar.

Men värre än all den fasa och nöd,
Dem stridernas skifte gaf,
Var fångens, som stadd mellan lif och död,
I hvalfven fått sig en graf,
Och såg blott en skynt af din sköna strand,
O Saima, sjöarnas sjö,
Och drömde om död för sitt fosterland,
Som frihet han egt att dö.

Det var i en tid, då ditt stolta slott
Bygdt till landets värn och stöd,
Sett fanan med färger gult och blått
Neddragas och färgas röd;
Och Saimens luft fick vänja sig vid
Att bära främmande ljud:
Det låg utmaning till anfall och strid
I den nye herrskarens bud.

Och der utanföre maningens ord
Till döfva öron ej hann:
Man kämpade käckt för fädernes jord
Fast borgen lydde en ann;
Och Sprengtportens snille gaf till försvar
Åt landet mer än ett slott;
Hans väldiga ande stannade kvar
Ännu sedan sjelf han gått.

Och ändtligt uppgick försoningens dag
Då gränsorna fälldes ned,
Som styckade Finland; och samma lag
Omhägnade åter dess fred;
Och gamla minnen uppvakna på nytt
Vid sidan af nyfödd tro
På ljus i en framtid, hvarifrån flytt
Hvad blott i mörker kan bo.

II.

När fyra sekler ånyo sin rund
Fulländat kring Olofsborg,
Då står väl dess mur som i denna stund
Men är det fröjd eller sorg
Som blickar från platser, der nu vi stå
Mot sekeltrotsaren opp?
Nu-lefvandes hjertan upphört att slå:
Men lifvar det än deras hopp?

Och skulle någon af oss gå igen
Till Finlands sistfödda folk:
Männ' detta i honom erkände än
Af sina känslor en tolk?
Och männ' dess barn skulle varmare slå
För hvad oss satte i brand?
Och hade det lust att i döden gå,
Som fädren för fädrens land?

Min fråga stupar, en ropandes röst,
I tidens brusande flod;
Vid tanken på svaret det tappraste bröst
Väl känner svigta sitt mod,
Men högt ofvan ödenas växling skall
Utsträckas ännu den hand,
Som lyftande förr vårt folk från fall,
Dess blödande sår förband.

Fredrik Cygnæus.

